

Karen Horsens' prædiken 3. søndag efter trinitatis

Taler

Karen Horsens
Domprovst

Dato

8. juni 2008

Sted

Hellig Kors Kirke

Omstændigheder

Prædikentekster

Paulus' Brev til Efeserne kapitel 2, vers 17-22
Lukasevangeliet kapitel 15, vers 11-32

- 1 Man ser i vore dage jævnligt folk med navn og anseelse udtale sig – på opfordring naturligvis – om deres personlige tro og anskuelser. Det gør man med stor åbenhjertighed tilsyneladende. Og man må sige, at i denne offentlige vurdering står kristendommen sig smukt. Og begrundelsen for den høje vurdering af Jesus
5 og hans forkyndelse er overalt den samme: her tales så smukt og stærkt om kærligheden. Jo, kristendommen er kærlighedens religion, og det bør den prises for.

- Men når Jesus får de mest udmærkede menneskers anerkendelse af sin
10 fortræffelighed, fordi han er så god til at sige det rigtige, så er det nok på tide at undersøge sagen lidt nærmere. KAN det virkelig passe, at man engang korsfæstede en mand, som sagde det, alle gode mennesker anså for det rigtige – også blandt gode jøder var kærligheden det, det hele drejede sig om: du skal elske din Gud af hele dit hjerte og din næste som dig selv. Det er da sært.

- 15 Det kunne jo være, forklaringen er den, at Vorherres begreber om kærlighed og vore ikke rigtig er de samme. Dagens tekster kunne tyde på det.

- Sådan siger Gud herren: jeg havde svar til dem, der ikke spurgte, jeg var at finde
20 for dem, der ikke søgte mig... Dagen lang rakte jeg hænderne ud mod et genstridigt folk som følger en vej, der ikke er god. – –

- Gud er kærlighed – men er dette kærlighed? skulle han ikke hellere komme alle
25 de søgende og spørgende i møde og række hænderne ud mod dem, der arbejder for det gode?

Og Paulus: Kristus kom og forkyndte fred for jer, der var langt borte og for dem, der var nær – og så er I ikke længere fremmede og udlændinge men hører
30 til Guds husstand. – Kristus har forkyndt for dem – og så hører de Kristus til !
jamen hvad havde efeserne gjort ? det står der ikke noget om lige her, men det er måske også meget godt, for noget i brevet til efeserne lader ane, at dem kunne man sige både det ene og det andet om. Men: Kristus har forkyndt for jer. Det er det hele. Er det kærlighed, at det skal være sådan ?

35

Og så er der jo først og fremmest historien her om den fortabte søn. Den går for at være en fortælling efter vort hjerte om en rigtig god og kærlig far, der tilgiver sin søn, som en fader naturligvis bør gøre. Vrøvl og sludder. Den far har set anderledes ud, ikke blot i den ældste søns øjne, men også i naboernes øjne - og i
40 vores, hvis vi ellers kunne høre. Jeg genfortalte engang historien i en let moderniseret udgave for et hold konfirmander og en klog pige kom bagefter hen til mig og sagde: hvis den historie, du her har fortalt, det er kristendom, så vil jeg ikke være kristen. Hun havde hørt og forstået historien, hørt hvor uretfærdig den far er.

45

I det hele taget: hvis man fortæller historien til en flok unge mennesker, der ikke har en forudfattet from hældøret ide om, hvordan den skal forstås, så vil langt de fleste af dem udtrykke stor forståelse for den ældste søn. Han er virkelig forurettet. Hvis det var deres lillebror, som var rejst ud i verden og havde brugt
50 en masse af familiens penge og derefter kom hjem som en ruin af et menneske, men blev fejret af forældrene som de selv aldrig nogensinde var blevet fejret, måske trods fine eksamener og alting, – ja, så ville de da være blevet særdeles sure – som den ældste søn blev.

55 Ja, for de unge hører i historien det samme som farisæerne hørte. Farisæerne, som mest lignede den ældste bror og til hvem historien var rettet. Det, de hørte, var den påstand, at de med al deres retfærdighed og al deres gøre-sig-umage ikke havde erhvervet sig nogen fortrinsstilling i Guds kærlighed. Men at den usleste synder, tolder, luder, det værste udskud hos Gud ville blive modtaget
60 med overstrømmende fryd og glæde, uden formaninger, uden betingelser, uden nogen snak om forbedring i fremtiden. Bare som et elsket varn af huset, som har været borte, men himlen være lovet er kommet hjem.

Farisæerne har formodentlig syntes, at Jesu fremstilling af Gud i skikkelse af
65 denne gamle far – at den var blasfemi. Skulle Gud være så et gammelt fjols,

tossegod, uforstandig ? hvor vovede Jesus ? men han vovede altså, og derfor blev han korsfæstet.

70 Hvis historien i vore øren lyder harmløs, from og pæn, så er det fordi vi ikke ser os selv i nogen af de to sønners position. Det var farisæerne nødt til at gøre – de kunne ikke være i tvivl om, at Jesus med billedet af den ældste søn sigtede til dem, ja, han lagde så at sige op til, at de skulle gøre historien færdig. Det sidste vi hører, er, at faderen indbyder den ældste til at komme ind og deltage i festen.

75 Men gjorde han det ? det melder historien ikke noget om, for det skal tilhøreren svare på. Dermed var det lagt hen til farisæerne, om de ville holde sig til deres egen selvfølgelige ret som gode sønner af huset. Holde sig til, at de havde gjort sig sådan en umage med at holde loven og så var de vel også de sande arvinger, de skulle have deres belønning.

80 Sådan kunne de stille sig, – eller de kunne glæde sig over Guds ubegribelige godhed, at han forbarmer sig, ikke blot over de selviske og tåbelige og utaknemmelige børn, men også over de selviske og forsigtige og dydige og selvretfærdige børn. Dem, der måske har været så dydige, fordi de ikke havde
85 mod og fantasi til at være andet.

Også for os ender historien i et spørgsmålstegn. De to sønner kender vi vel mere eller mindre – som en del af vor omverden og en del af os selv. Måske vil nogen forsvare den yngste søn med, at han jo angrede og omvendte sig – og nogle vil
90 endda mene, at det er historiens pointe, at man skal angre og omvende sig. Aldrig i livet. Jo man skal bestemt angre og omvende sig, men det er ikke denne histories pointe. Når alternativet til omvendelse og hjemrejse er sult – er at blive siddende blandt svinene foragtet og fornedret til at han døde af sult, ja, så er motiveringen til at se at komme af sted nok stærk, også ganske uden anger... Og
95 han lægger da ikke skjul på det: en daglejer har det jo bedre derhjemme på gården end jeg har det her...

Men faderen, hvad skal vi sige til ham ? Jesus siger, at sådan er Gud. Og det er jo en gud, som er ganske den samme som ham der i profet-teksten har svar til dem,
100 der ikke spørger og finder dem, der ikke søger. Og vi kan vist hurtigt afgøre, at det ikke er sådan en kærlighed som hans, der har vundet så stor popularitet i verden i dag – den er for tåbelig, for uanvendelig. Der må være et eller andet vi ikke har været gode nok til at forklare, som politikerne siger.

Men når den kærlighed, lignelsen prædiker, nu ikke passer ind i denne praktiske verden, der gerne vil have et praktisk begreb om retfærdighed, hvorfor beskæftiger vi os så med den. Hvorfor bliver vi ved at høre efter, når det bliver sagt, at i den fars kærlighed ser vi Guds kærlighed til sine børn afspejlet. Fordi
110 Jesus selv gav denne kærlighed kød og blod her i verden. Levede den ud i livet her på vores jord – og derfor er den ikke til at komme uden om.

Det, faderen spørger om, ja beder sin ældste søn om er jo blot at han skal være glad og komme ind og holde fest med de andre.

115

Spørgsmålet for os alle er vel, hvad faderens kærlighed er værd for os – hvad de andres kærlighed er værd, hvad livet er værd, alt det, vi i hvert fald ikke har taget selv. Hvad er det værd, det, vi fik givet ?

120 Har vi inden i os en værdi bortset fra alt det, en værdi som er vores personlige, vi selv har strikket og som vi kan leve og dø på ? eller er vi fortabte i verden, elendige og ensomme, hvis vi ikke har anden værdi end den, vi selv har samlet sammen – og er den der overhovedet ?

125 Den, der interesserer sig for, at retfærdigheden skal ske fyldest mellem Gud og mennesker, ja, som rigtignok håber, at Gud i det mindste vil yde ham retfærdighed, siden mennesker ikke har gjort det, ja, han får jo holde sig til sin retfærdighed, pudse op på den og holde den i stand så godt, han kan.

130 Den, der mere frygter retfærdigheden, den, der hellere vil høre om en nådig Gud, der forbarmer sig ubetinget over alle sine børn – han kan høre, at fortællingen om de fortabte sønners far, den rummer begyndelsen til al glæde i verden – han kan lytte til den historie og se, hvor stovet fanger himmelglans i Jesu Kristi øje. Amen.

135

Kilde

Manuskript tilsendt af Karen Horsens' søn, Rasmus Christian Olsen, og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra Rasmus Christian Olsen.

Kildetype

140 Digitalt manuskript

Tags

3. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

145 **URI**
<https://www.dansketaler.dk/tale/karen-horsens-praediken-3-sondag-efter-trinitatis>

150

155

160

165

170

175

180